

1.

Terwijl Matthias naar school fietste, bedacht hij dat er iets vreemds aan de hand was met vakanties. De uren, de dagen, de weken... ze gingen allemaal veel sneller voorbij dan tijdens het schooljaar. Vandaag begon het tweede trimester en hij had het gevoel dat de kerstvakantie hooguit een paar dagen had geduurd, terwijl ze toch twee volledige weken vrijaf hadden gehad. En wat helemaal eigenaardig was: sinds hij op de middelbare school zat, leek het wel alsof de vakanties nog korter waren dan vroeger.

Hij had zich dikwijls afgevraagd hoe het kwam dat een week op school trager voorbijging dan een week zonder school. Was het omdat je tijdens vakanties vooral dingen deed die je graag deed? Bij iets wat leuk was, vloog de tijd, dat wist iedereen. Een hockey-training bijvoorbeeld duurde ongeveer twee uur en leek altijd in een oogwenk afgelopen, maar twee lessen in een klaslokaal konden eindeloos lang aanslepen, zeker bij sommige vakken zoals wiskunde of fysica.

Aan de andere kant moest je van je ouders tijdens vakanties bepaalde dingen doen waar je een hekel aan had, zoals je kamer een grondige opruimbeurt geven

of een paar miljoen bladeren bij elkaar harken in de tuin. Bovendien was er tijdens de voorbije kerstvakantie geen hockeytraining geweest en had hij zich af en toe stierlijk verveeld. En toch leken die twee weken in een mum van tijd voorbijgevlogen en moesten ze nu opnieuw naar school.

Het voordeel daarvan was dat hij zijn vrienden weer elke dag zou zien. Dante was met zijn ouders op skivakantie geweest en toen hij eindelijk terug was, hadden ze maar één keer kunnen afspreken omdat er telkens iets was tussengekomen, ofwel bij Dante ofwel bij hem.

Rani van haar kant was op het kerstfeestje bij zijn ouders geweest, maar tijdens de rest van de vakantie leek het wel alsof ze van de aardbol was verdwenen. Hij had haar een keer gebeld om te vragen waarom ze niets van zich liet horen, maar het gesprek was eerder stroef verlopen. Rani's moeder zat blijkbaar weer in een moeilijke periode, zodat Rani aan de telefoon tamelijk kort had geklonken en gezegd dat ze geen tijd had om hem te zien.

Jammer was dat, maar hij begreep het wel. Mevrouw Smeyers dronk meer dan goed voor haar was en sinds de scheiding van haar ouders stond Rani er alleen voor om haar moeder op zulke momenten op te vangen. Een allesbehalve leuke situatie voor een meisje van dertien.

Volgens Matthias' moeder was dat de reden waarom Rani nogal gesloten was en hij dikwijls niet begreep

waarom ze hem op afstand hield. Eind september had ze hem een keer gekust nadat Dante en hij hadden bewezen dat ze niets te maken had met de diefstal van enkele dure smartphones waarvan de directeur haar verdacht. Daarna was er nooit meer iets tussen hen gebeurd. Rani was sindsdien wel een goede vriendin, maar daar bleef het bij. Hij hoopte nog altijd dat daar vroeg of laat verandering in zou komen.

Met een scherpe bocht reed Matthias het schoolplein op. Het was nog altijd donker, dat was het ellendige aan de winter, zeker in januari. Wanneer je 's morgens thuis vertrok, was het nog niet licht en wanneer je 's avonds van school terugkwam, was het binnen de kortste keren alweer donker. Verloren dagen, dat waren het. Januari was nu eenmaal een rotmaand, niet alleen vanwege het gebrek aan licht, ook omdat het vaak guur en koud was. Maar niet koud genoeg om te sneeuwen. Dat gebeurde haast nooit meer. In plaats daarvan regende het, vaak dagenlang aan een stuk.

Dat er nog maar zelden sneeuw viel, was te wijten aan de klimaatopwarming, hadden ze in de lessen aardrijkskunde geleerd. Mevrouw Piereyns had verteld dat toen zij een nog kind was, ze zo goed als elke winter kon gaan schaatsen, sneeuwballengevechten houden of sneeuwmannen maken. De hele klas was stikjaloers geweest en Matthias had zich gerealiseerd dat hij nog nooit een witte kerst had meegemaakt, al was dat niet helemaal juist. Toen hij twee jaar oud was, had het

volgens zijn ouders met Kerstmis gesneeuwd, maar dat kon hij zich natuurlijk niet herinneren en dus telde het ook niet.

Vandaag was het gelukkig droog. Matthias liet zijn fiets achter in de overdekte fietsenstalling en stak het schoolplein over. Al van ver merkte hij Dante op bij hun favoriete bank onder een van de kastanjabomen die er nu bijstonden als donkere geraamtes. Zoals gewoonlijk zat hij in zijn eentje op zijn iPad te tokkelen, dat ding leek wel aan hem vastgegroeid. Dante werd door de meeste leerlingen beschouwd als een computernerd, wat eigenlijk ook zo was, maar tegelijkertijd was hij een van de slimste jongens van het jaar en een kei in wiskunde. Daar hadden Rani en hij in december hun voordeel bij gedaan. Het was dankzij de bijlessen van Dante dat ze alle twee voor het eerst in hun schoolcarrière een goed examen wiskunde hadden afgelegd.

‘Hoi, Dante,’ zei Matthias.

Zijn vriend keek geschrokken op. Hij was zo druk bezig geweest dat hij Matthias niet had zien aankomen.

‘Dag, Matthias. Goedemorgen.’

Dante borg zijn iPad op in zijn rugzak. Hij zag er opgewekt uit. Volgens Matthias was Dante zowat de enige op school die blij was dat de lessen opnieuw begonnen, behalve de leerkrachten natuurlijk. Die stonden ook allemaal te trappelen om weer te kunnen lesgeven. Gisteravond aan tafel had Matthias’ vader gezegd dat dat niet klopte, dat het voor leerkrachten

ook niet gemakkelijk was om van de vakantie opnieuw over te schakelen naar gewone werkweken. Maar dat kon hij moeilijk geloven, want die indruk gaven ze helemaal niet. Telkens als een vakantie erop zat, verschenen ze monter en enthousiast voor de klas en begonnen ze zo snel zoveel leerstof te geven dat het leek alsof ze de school verschrikkelijk hard hadden gemist en niets liever wilden dan de verloren tijd in te halen.

‘Koud,’ rilde Matthias. Hij trok zijn capuchon nog wat verder over zijn hoofd en liet zich op de bank zakken.

‘Niet zo koud als in Oostenrijk,’ zei Dante.

‘Maar daar lag tenminste sneeuw.’

‘Ja, hoera!’

Matthias glimlachte. Hij wist dat Dante een hartgrondige hekel had aan skiën, aan elke sport trouwens. Maar hij moest elk jaar van zijn ouders mee naar Oostenrijk. Dat kwam omdat hij astma had en de berglucht goed voor hem was, maar ook omdat hij anders elke dag van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat achter zijn computer zou zitten en veel te weinig zou bewegen. Matthias was tot nu toe maar één keer gaan skiën, twee jaar geleden, in Zwitserland. Hij had het fantastisch gevonden, maar voor Dante was de verplichte skivakantie telkens opnieuw een marteling. Kindermishandeling, noemde hij het.

‘Rani al gezien?’

‘Nee,’ antwoordde Dante. ‘Je weet dat ze altijd op het laatste nippertje naar school komt.’

‘Je zou denken dat ze zo snel mogelijk thuis weg wil zijn met die moeder van haar.’

‘Volgens mij vindt Rani de school nog veel erger.’

‘Ik heb er ook geen zin in,’ mompelde Matthias.

‘Duizend keer beter dan skiën,’ meende Dante.

‘Dat vind jij.’

‘O ja, zeker weten.’

Op dat ogenblik rinkelde de schoolbel voor de eerste keer.

‘Daar gaan we dan,’ zuchtte Matthias.

Hij stond op, liep met Dante naar de plaats waar hun klas verzamelde en deed alvast de capuchon van zijn hoofd. Dat moest zo volgens het schoolreglement en alle leerkrachten keken er streng op toe dat iedereen zich aan die regel hield. Terwijl ze in de rij gingen staan, zocht Matthias Rani met zijn ogen, maar ze was er nog niet. Wie hij wel zag, was een meisje dat hij alleen van gezicht kende en in klas 203 zat. Waarom stond ze in hun rij? Hij stootte Dante aan.

‘Wat doet die hier?’

‘Wie?’

Matthias gaf een knikje in de richting van het meisje dat een beetje afgescheiden stond van de rest. Ze had donker haar tot op de schouders, droeg een blauwe jas en keek stuurs voor zich uit.

‘Hé, wat vreemd,’ zei Dante. ‘Dat is Babette. Ze zit in klas 203.’

‘Dat weet ik. Waarom staat ze bij ons?’

‘Geen idee. Misschien horen we dat dadelijk wel van mevrouw Peeters.’

‘Hoezo? We hebben toch fysica?’

‘Na een vakantie is het eerste lesuur altijd voor de klassenlerares,’ legde Dante uit.

‘Waarom?’

‘Omdat er dingen besproken moeten worden, zoals veranderingen in het lessenrooster bijvoorbeeld of nieuwe richtlijnen van de directeur.’

Dat had Matthias niet geweten, maar vreemd was het niet. Vorig schooljaar was hij hier nog geen leerling geweest. Hij keek opnieuw naar het meisje.

‘Ze heet dus Babette?’

‘Ja, Babette Eerdekens.’

‘Hoe weet je dat?’

Dante grinnikte.

‘Babette heeft nu niet bepaald een goede reputatie. Vorig schooljaar is ze zelfs enkele dagen geschorst. Zij en haar vriendin Lotte.’

‘Waarom?’

‘Het fijne weet ik er niet van, alleen dat ze iets gevaarlijks hebben gedaan in het lokaal van scheikunde. Met opzet naar het schijnt.’

Op dat ogenblik zag Matthias vanuit zijn ooghoek Rani aangehold komen uit de richting van de fietsenstalling, net op tijd, want de schoolbel rinkelde voor de tweede keer. Ze was zoals gewoonlijk helemaal in het zwart gekleed en ging achteraan in de rij staan.

Matthias stak zijn hand naar haar op, maar ze zag het niet. Hij vond het jammer dat hij niets tegen haar had kunnen zeggen voor de lessen begonnen. Nu ja,

tijdens de pauze van tien uur kregen ze wel de kans om bij te praten. Hij had haar de afgelopen weken gemist, maar nu zouden ze elkaar weer elke dag op school zien. Dat was het enige pluspunt aan vakanties die zo snel voorbijgingen. En natuurlijk ook dat de hockeytrainingen opnieuw begonnen.

In het klaslokaal ging iedereen op zijn vaste plaats zitten, alleen Babette bleef vooraan bij het whiteboard staan, samen met mevrouw Peeters die de deur dichtdeed, in haar handen klapte en om stilte vroeg.

Zodra iedereen zweeg, zei ze:

‘Zo, jongens, om te beginnen wil ik jullie allemaal een gelukkig nieuw jaar wensen. Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben gehad.’

‘Ze was alleen veel te kort,’ zei iemand.

‘Ja, Leon, dat is meestal zo.’

‘Ook voor u, mevrouw?’ vroeg Ilse.

‘Natuurlijk, voor leerkrachten is dat niet anders.’

Kijk eens aan, dacht Matthias. Kreeg zijn vader nog gelijk ook. Of zei mevrouw Peeters dat alleen maar om sympathiek over te komen?

‘Zoals jullie al hebben gemerkt,’ ging hun klas-senlerares verder terwijl ze zich naar Babette omdraaide, ‘hebben we iemand nieuw in onze klas. Sommigen van jullie kennen haar waarschijnlijk al. Ze heet Babette en komt uit klas 203. Ik stel voor dat we haar allemaal helpen om zich hier zo snel mogelijk thuis te voelen.’

De ogen van de hele groep draaiden van mevrouw Peeters naar het meisje naast haar. In tegenstelling tot wat je zou verwachten, leek Babette helemaal niet onder de indruk van al die aandacht en keek ze zonder verpinken terug.

Op dat ogenblik stak Nele haar hand op. Ze was de boezemvriendin van Ilse en zat naast haar.

‘Ja, Nele?’

‘Waarom komt Babette naar onze klas?’

Die vraag stelde iedereen zich natuurlijk, maar in plaats van te antwoorden zei mevrouw Peeters:

‘Wat zijn we weer nieuwsgierig, Nele. Misschien moet je daar in het nieuwe jaar eens een beetje aan werken.’

Meer kwam er niet. Matthias fronste. Zo ongepast was Neles vraag toch niet? Waarom gaf hun klassenlerares dan geen uitleg?

Mevrouw Peeters wendde zich intussen tot Babette en wees naar de laatste rij in het lokaal, waar Rani alleen aan een tafeltje zat.

‘Daar is nog een plaats vrij.’

Babette knikte zonder iets te zeggen, liep tussen de tafeltjes door naar achteren en ging naast Rani zitten. Net als de rest van de klas had Matthias elke stap van haar met de ogen gevolgd. Hij zag aan Rani's gezicht dat ze er allesbehalve mee opgezet was dat ze haar tafeltje moest delen. Zijn blik verschoof naar Dante die op de eerste rij zat, vlak bij de deur. Hij wilde een gezicht trekken dat zoveel betekende als: dat zal Rani

niet leuk vinden, maar hij kreeg de kans niet. Mevrouw Peeters vroeg opnieuw om aandacht.

‘Ik heb nog nieuws, jongens. Mevrouw Voets is zwanger, dat wisten jullie al, en zal binnenkort bevallen. Ze wordt vervangen door meneer Hoogstraten.’

De naam zei Matthias niets, maar hij kende niet alle leerkrachten op school. Mevrouw Voets gaf Nederlands, niet alleen aan hen, ook aan de vorige klas van Babette. Hij stak zijn hand op.

‘Ja, Matthias?’

‘Komt mevrouw Voets dit schooljaar nog terug?’

‘Dat weet ik niet.’

Dat was weer geen antwoord, de tweede keer al dat dat gebeurde. Matthias ergerde zich. Het was altijd hetzelfde: als leerling kreeg je nooit uitleg, alsof het geen enkel belang had dat je je afvroeg waarom er plots een nieuwe leerling in je klas zat. Of hoelang een leerkracht die afwezig was, zou wegblijven.

Aan de andere kant kon dit ook een meevaller zijn. Mevrouw Voets was tamelijk streng en haar toetsen waren aartsmoeilijk. Bovendien trok ze voor elke dt-fout een punt af, waardoor je eindresultaat dikwijls te wensen overliet. Misschien zou meneer Hoogstraten dat niet doen. Hoewel, kon dat? Leerkrachten Nederlands hadden een levensgroot probleem met dt-fouten. Die werkten op hen als een rode lap op een stier en telkens als ze zo’n fout zagen staan, kwam de reactie onmiddellijk, ook in het rood.

Tijdens de pauze van tien uur werd er druk gespeculeerd over de vraag waarom Babette van klas was veranderd. Matthias, Rani en Dante zaten op de bank die ze zo'n beetje als hun persoonlijke eigendom beschouwden. Niemand van hun jaar dacht er zelfs maar aan om daar te gaan zitten. In september was dat nog niet zo geweest en was de plaats dikwijls al ingenomen wanneer ze op het schoolplein verschenen. Het voorbije trimester echter hadden ze als trio een zekere reputatie verworven omdat ze een paar keer met succes tegen een beslissing van de directeur waren ingegaan. Meneer Paepen was een regelrechte tiran en wie het waagde om zich tegen hem te verzetten, kon op het respect van alle leerlingen rekenen.

Intussen luisterde Matthias maar met een half oor naar wat zijn vrienden zeiden. Hij was een beetje ontgoocheld dat Rani geen teken van blijdschap had gegeven toen ze na het tweede lesuur eindelijk met elkaar konden praten. Ze had zelfs gedaan alsof ze hem nog maar een paar uur geleden had gezien en niet eens gevraagd hoe zijn vakantie was geweest. Op zulke momenten vroeg hij zich af of ze ook maar iets meer voor hem voelde dan gewone vriendschap.

'Er moet een goede reden zijn waarom Babette naar onze klas is overgeplaatst,' zei Dante. 'De vraag is welke.'

'Misschien heeft ze daar zelf om gevraagd,' opperde Rani.

'Dat geloof ik niet.'

‘Waarom niet?’

‘Omdat Lotte Keusters haar beste vriendin is, die zou ze nooit vrijwillig achterlaten, daar ben ik zeker van.’

‘Dat is waar,’ gaf Rani hem gelijk en ze wees naar het gebouwtje van de toiletten. ‘Kijk, ze staat met Lotte te praten. Op die manier zal het lang duren voor ze vrienden maakt in onze klas.’

‘Het is toch normaal dat je met mensen praat die je goed kent,’ zei Matthias.

‘Maar het is niet normaal,’ wierp Rani op, ‘dat je twee lessen lang geen woord zegt tegen degene die naast je zit.’

‘Ach... voel je je door haar verwaarloosd?’ spotte Dante.

‘Doe niet zo onnozel,’ snoof Rani. ‘Het interesseert me geen barst of Babette al dan niet tegen me praat.’

‘Ik vraag me af,’ zei Dante, ‘waarom mevrouw Peeters niet op Neles vraag wilde antwoorden. Dat doet toch vermoeden dat er vorig trimester iets ernstigs is gebeurd.’

‘Wat?’ vroeg Matthias.

‘Geen idee. In elk geval iets wat wij niet mogen weten.’

‘Het zal wel met Lotte te maken hebben,’ meende Rani.

‘Waarom denk je dat? Omdat ze vorig jaar samen zijn geschorst?’

‘Niet alleen daarom. Ik ken Lotte. Ze is zo vals als een kat.’